

Mednarodni forum odraslih učencev

Utrinki s srečanja

Svet postaja vse »manjši« - razdalj v času in prostoru ni več. Milijoni ljudi po vsem svetu se pogovarjajo s pomočjo računalnikov tako, kot bi sedali skupaj za mizo. Časi, ko je vajenec postal mojster in potem vse življenje ljubosumno čuval svoje znanje, so minili. Minili so tudi časi, ko je šolsko spričevalo pomenilo zaključek šolanja. Danes pomeni le začetek poklicne poti in začetek nekega drugega učenja - tistega, ki človeka obdrži nad vodo, da plava s tokom, ki v času globalizacije obliva naš globus.

Ob vsem tem hitrem »plavanju« pa se srečujemo z bistvenim vprašanjem, kako v najkrajšem času osvojiti vedno več znanja? Moderni učitelj stoji »za katedrom« le v prvem obdobju otrokovega obveznega šolanja, pa še tedaj dober učitelj stopi izza katedra, se pomeša med učence in skupaj nabirajo znanje z raziskovanjem novega. V drugem – vseživljenjskem - obdobju pa so meje med učiteljem in učencem vse bolj zabrisane. Učitelj postane mentor, svetovalec in usmerjevalec osvajanja novih znanj. Ob tej novi vlogi učitelja in ob »izbruhu« velikih količin novih znanj na vseh področjih človekovega udejstvovanja je zrasla nuja, ki povezuje svet v iskanju čim boljših, čim krajših in najzanimivejših poti do znanja. Potreba po posodabljanju pristopa do znanja je postala globalno vprašanje.

V prizadevanju, da bi naštetu našli in udejanjili, je bil ustanovljen Mednarodni forum odraslih učencev (International Adult Learners' Forum). Na srečanju, ki je bilo med 3. in 6. oktobrom letos v rezidenčnem izobraževalnem centru Knuston Hall (Northampshire, Velika Britanija), je bilo več kot 15 udeležencev iz 12 držav.

S srečanja sem se vrnila z novimi, zanimivimi izkušnjami, pa tudi s samozavestjo ob spoznanju, da je marsikatera učna oblika, za katero smo slišali kot za posebnost ali novost, marsikje pri nas že v stalni vsakdanji praksi usposabljanja odraslih.

Program našega tridnevnega druženja je bil zame zelo zanimiv, predvsem začetek. Ob prvem srečanju smo se udeleženci kar najbolje spoznali. Predvsem smo si morali zapomniti imena vseh in nekaj zanimivosti o vsakem od nas. Nato smo se v zanimivi igri med seboj pomešali in spraševali drug drugega toliko časa, dokler nismo zvedeli, kdo, na primer, rad vrtnari, kdo se uči holandsčine, kdo ima rad svojega kužka, katera želi postati vzgojiteljica v vrtcu ipd. Na zabaven način smo uganili, »kdo je kdo«, se ob tem spoznali in postali prijatelji.

Sledila je obljuba, da se bomo držali osnovnih pravil našega srečanja: točno se bomo držali urnika, obzirni bomo drug do drugega in se medsebojno podpirali pri izvajanju nalog. Naša največja odlika na srečanju bo torej medsebojna solidarnost in tovarištvo, ne pa tekmovalnost. Naučili se bomo dobro

poslušati drug drugega: opazovali bomo držo telesa, stik z očmi, sedeli bomo vedno v krogu, s prikimavanjem, kadar se strinjamo, spodbujali govorca, odkrito, vendar obzirno, bomo izražali nesoglašanje s povedanim itd.

Predavaj »ex katedra« na našem srečanju ni bilo. Delo je potekalo v majhnih skupinah. Nesporno je to najboljši način učenja. Posameznik je v majhni skupini bolj učinkovit, nauči se izražati svoje mnenje in se obenem uči odgovornosti do skupine in njenih nalog. Po pogovoru v skupini smo oblikovali pomembne točke in jih zapisali. Znanje se je ob diskusiji »širilo«, ob pisnih povzetkih pa »skrčilo« na bistveno.

V vsaki skupini je bil eden od angleških usmerjevalcev (facilitators), ki je, kadar nam je »zmanjkalo niti«, nevsiljivo vskočil; in voz je krenil naprej.

Zabavne igrice so ustvarjale prijateljsko vzdušje, pri tem pa so nas naučile, da lahko ravno igrice vodijo do zelo konkretnih rezultatov, predvsem pa prispevajo k ustvarjalnosti in medsebojnem sodelovanju. Kot zanimivost naj opišem eno takšnih: Vsaka skupina je dobila svojo sobo, kakih deset listov starega časopisa, en kolut lepilnega traku, škarje in pet sponk za papir. Naša naloga je bila zgraditi čim višji Eifflov stolp. Nekaj časa smo se osuplo in obupano gledali, potem pa je nekdo vzkliknil: *»Zakaj ne bi iz časopisov naredili vrečk za kostanj?«* Planili smo po starem časopisu in vrečka na vrečko je dala Eifflov stolp! Sosednja skupina je eno svojo članico, visoko in suho dekle, oblepila s časopisi in postala je Eifflov stolp. Celo višji od našega! A dobre volje nam to ni vzelo.

Ko smo prišli v Northampshire smo bili znanci, odhajali pa smo kot stari prijatelji. To je gotovo najlepši dosežek srečanja ljudi iz tako različnih držav in s tako različnimi življenjskimi stili.

Za konec pa še to doživetje: Ko z zraka gledaš na London, to ogromno šestnajstmilijonsko mesto, se zaveš pomembnosti svoje male dežele. Nas, Slovencev, ni več kot dva milijona. Niti za eno predmestje Londona nas ni. Novačimo iz borih dveh milijonov, a imamo svetovno znane športnike in znanstvenike svetovnega kova. V najtežjih srečanjih z naravo ravno Slovenci prednjačimo pred vsem svetom. V vrhunskem alpinizmu, smučanju, v super maratonih, plavanjih po najdaljših rekah ... stoje slovenska imena prav na vrhu svetovne lestvice. Tudi v znanosti - v primerjavi s številčnostjo in možnostmi - dosegamo zavidljive uspehe. Med našimi športnimi svetovnimi rekorderji so doktorji znanosti.

Ali znamo biti na vse te dosežke svojega naroda ponosni? Tega se moramo še naučiti! Marsičesa se moramo še naučiti! Vseživljenjsko učenje, ki ga usmerja Andragoški center Slovenije in stotine različnih ustanov prav gotovo visoko dviga kakovost življenja v naši deželi. Tretjemu življenjskemu obdobju daje novo vsebino, usposablja kadre za zahteve na delovnih mestih, vsem dviga osebno veljavo in gradi lepši jutri.

Dušica Kunaver (info@dk-sp.si), Ljubljana